

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 7888-03-20 דוד נ' מדינת ישראל-המשרד לביטחון הפנים ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט שמואל בורנשטיין

עותר שחר דוד

נגד

משיבה מדינת ישראל
המשרד לביטחון הפנים/האגף לרישוי כלי ירייה

פסק דין

1. לפני עתירה כנגד החלטה בערר של הממונה בהתאם לסעיף 12(ג1) לחוק כלי הירייה, תש"ט – 1949 (להלן: "הממונה" ו"החוק"), אשר דחתה את הערר שהגיש העותר על החלטת פקיד הרישוי שלא לחדש את רישיון הנשק שלו (החלטת הממונה מיום 29.12.2019 צורפה כנספח א' לתגובת המשיבה).

2. החלטת פקיד הרישוי התבססה על שני אירועים כרשום במרשם הפלילי של העותר.

הראשון הוא אירוע משנת 2014, במסגרתו הגישו העותר ואביו תלונות הדדיות בגין תקיפה – ניסיון דקירה. האב מסר בחקירתו כי העותר איים להרוג אותו וכן איים עליו בסכין. העותר הכחיש את הדברים וטען כי אביו הוא שעשה שימוש בסכין על מנת לאיים עליו. לאחר שנמצאו סתירות בגרסאותיהם של העותר ואביו, ועל רקע קיומו של סכסוך כספי ביניהם, נסגר התיק מחוסר ראיות. יצוין כי בקשתו של העותר לנשיאת נשק, אושרה לאחר האירוע הנ"ל.

האירוע השני הוא מיום 26.2.2019, במסגרתו הוגשה נגד העותר תלונה לפיה גלגלי רכבה של המתלוננת נוקבו על ידי העותר ובת זוגו וזאת על רקע סברתם כי רכב המתלוננת גרם נזק לרכבה של בת הזוג. דו"ח צפייה מיום 18.3.2019 מעלה כי העותר מחזיק בידו מברג או חפץ בדומה לכך, ומתכופף על עבר גלגלי הרכב. העותר ובת זוגו הכחישו את המיוחס להם (העותר טען כי אותו חפץ הוא טלפון נייד שבאמצעותו צילם את הרכב), ובסופו של דבר נסגר התיק מחוסר ראיות.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 7888-03-20 דוד נ' מדינת ישראל-המשרד לביטחון הפנים ואח'

תיק חיצוני:

3. על רקע שני אירועים אלה סבר פקיד הרישוי כי קיימת מסוכנות בהחזקת הנשק על ידי העותר, ואילו הממונה, לאחר ששקלה את טיעוניו של העותר, החליטה, כאמור, לדחות את הערר וזאת "מטעמי שלום הציבור ובטחונו".

4. לטענת המשיבה, מדינת ישראל – המשרד לביטחון פנים/האגף לרישוי כלי ירייה, מדובר בהחלטה מוצדקת ואין מקום להתערב בה. לטענתה, הכלל הוא כי בית המשפט המנהלי יתערב בהחלטת פקיד הרישוי רק במקרים חריגים, ואין זה המקרה שלפנינו. לגישתה, ועל אף ששני האירועים האמורים לא הבשילו לכדי הגשת כתב אישום, בשל רף ההוכחה הנדרש בהליך הפלילי, די בהם לשמש כראיה מנהלית שאותה רשאי פקיד הרישוי להביא בחשבון במסגרת שיקול הדעת המסור לו לאשר או לדחות בקשה להחזקת רישיון לנשק.

5. העותר סבור כי יש להתערב בהחלטת הממונה שכן הוא נושא נשק ברישיון מזה כ-35 שנים, אין לחובתו תיקים פליליים פתוחים, הוא שירת בצעירותו ביחידה צבאית נבחרת, ולאחר מכן שימש בתפקיד מאבטח, לרבות אבטחת שרים וחברי כנסת, ואף קודם לתפקיד מנהל בחברת אבטחה ופיקח על עשרות מאבטחים שנשאו כלי נשק. כמו כן העותר מתנדב במוסדות חינוך רבים, חובש ומאבטח בטיולים מאורגנים בבתי ספר, ואף מדריך ומייעץ לחיילים מתגייסים ומשוחררים.

העותר מדגיש כי שני התיקים שנפתחו נגדו נסגרו בעילת חוסר ראיות. לטענתו, אביו הגיש את התלונה נגדו אך ורק כדי לסבך אותו מול מערכת החוק, וכי לאחר המקרה העותר קיבל את נשקו בחזרה ורישיונו לא נשלל. הוא הדין באירוע מהעת האחרונה כאשר מדובר בתלונת שווא נוספת בתואנה כי העותר חיבל ברכבה של המתלוננת, אך העותר עמד על חפותו, כאשר בסופו של דבר, וחרף אמירה כוזבת של המשטרה כי בידה צילומים מהאירוע, נסגר התיק נגדו מחוסר ראיות.

לטענת העותר, הרשות המוסמכת לפי החוק מחויבת לשיקול שיקולים עניינים בלבד ולא להשתמש בכוח הרב שבידה באופן בלתי הגון, מידתי או סביר. לטענתו, החלטת המשיבה בלתי סבירה, נגועה במניעים זרים אינה מידתית ואף ביזארית, בקובעה כי העותר אדם מסוכן למרות שהתיקים נגדו נסגרו ולא הוגש כתב אישום. העותר מפנה בעניין זה לבג"ץ 799/80 פנחס שללם נ' מינהל נפת-פתח-תקווה משרד הפנים, פד"י לו(1) 317, 330, מיום 30.12.1981 (להלן: "פס"ד שללם") לפיו מקום שבו רשות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 20-03-7888 דוד נ' מדינת ישראל-המשרד לביטחון הפנים ואח'

תיק חיצוני:

מוסמכת מבקשת ליטול מאדם את רישיון הנשק שלו בשל חשד להתנהגות אלימה מצדו, נדרש כי תמצאנה בידה "ראיות משכנעות" לכך כי האירוע יוצר סיכון מיוחד המצדיק ביטול הרישיון.

6. לא מצאתי מקום להתערב בהחלטת הממונה.

7. הרשות המוסמכת למתן רישיון נשק על פי סעיף 11 לחוק היא "פקיד רישוי על פי המלצת קצין משטרה בכיר" כאשר בהתאם לסעיף 12 לחוק, פקיד הרישוי רשאי לפי שיקול דעתו ליתן רישיון או לסרב לתיתו, להתנות את מתן הרישיון בתנאים ובהגבלות או להטיל תנאים והגבלות על רישיון שכבר ניתן, וכן לבטל רישיון תוך תקופת תוקפו.

8. למשרד לביטחון פנים קיים שיקול דעת רחב לקבוע את התנאים למתן רישיון או חידושו, כולל קביעת "תבחינים" למתן הרישיונות (עת"מ 16-04-43570 שרון ארד נ' מדינת ישראל – המשרד לביטחון פנים (27.7.2016)). בין היתר נקבע כי מתן רישיון לכלי ירייה מותנה בקיומה של עילה המצדיקה את מתן הרישיון, וזאת בשל תחום עיסוקו של מבקש הרישיון, מקום מגוריו וכיוצא בכך.

9. על פניו נראה כי מדיניות זו משקפת איזון ראוי בין האינטרס להבטיח את בטחונו של הפרט, העלול להימצא במצב סיכון, ובין האינטרס להגן על שלום הציבור העלול להיפגע כתוצאה מריבוי כלי ירייה ו/או הגעתם לידי גורמים עוינים ופלייליים. אין גם צורך לומר כי פקיד הרישוי רשאי להביא בחשבון את הצורך להגן על שלום הציבור מפני החזקת כלי נשק בידי כאלה שקיים להערכתו סיכון מוגבר בהחזקת נשק על ידם, ואף זאת תוך איזון בין העילה העומדת ביסוד הבקשה לקבלת הרישיון או לחידושו, ובין אותו סיכון ובהתאם לעוצמתו.

10. במקרה שלפנינו לא נטען כי העותר נדרש להחזקת הנשק בשל צורך מיוחד, כגון לצורכי פרנסה או מחמת מגוריו במקום המעמיד את העותר בסיכון מיוחד. כפי שהובהר אף במהלך הדיון שהתקיים ביום 18.5.2018, החזקת הנשק היא מכוח "הוראת מעבר", דהיינו בשל כך שהעותר עמד בעבר ב"תבחינים" המצדיקים מתן רישיון. עיקר טענתו של העותר נוגעת להיותו אדם נורמטיבי, עתיר זכויות במישור הביטחוני וכמי שהחזיק ברישיון לנשק במשך שנים רבות, ואילו כיום הוא מתנדב במוסדות חינוך.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 20-03-7888 דוד נ' מדינת ישראל-המשרד לביטחון הפנים ואח'

תיק חיצוני:

11. ואולם, ומבלי לגרוע מעברו של העותר ומהזכויות הרבות העומדות לו, השאלה שיש לבחון היא האם בנסיבות הקיימות, החלטת פקיד הרישוי, שהתבססה על צירוף שני האירועים האמורים, הגם שבסופו של דבר לא הניבו כתבי אישום והתיקים נסגרו, (כאשר לאחר האירוע הראשון אף סבר פקיד הרישוי כי אין מניעה שהעותר ימשיך להחזיק ברישיון נשק) - היא בלתי סבירה במידה כזו שמצדיקה את התערבותו של בית המשפט לעניינים מנהליים. תשובתי לכך היא בשלילה.

12. יש לזכור כי קבלת רישיון לנשיאת נשק או לחידוש רישיון לנשיאת נשק, אינה זכות מוקנית, גם כשמדובר במי שמחזיק נשק כחוק לאורך שנים רבות כבמקרה דנן. כאמור, מדיניות המשרד לביטחון פנים להעניק רישיונות נשק במשורה, על מנת לצמצם את כלי הנשק המצויים בידי הציבור ובכך להבטיח את שלומם ובריאותם, היא מדיניות ראויה (ראו בג"צ 190/80 בוחבוט נ' שר הפנים, פ"ד לה(2) 415; בג"ץ 423/84 מחמד עבדל רחמן עזאם נ' שר הפנים, לט(1) 337 (1985)).

13. שיקול הדעת הניתן לפקיד הרישוי בעניין מתן רישיונות לנשיאת נשק הוא רחב. כידוע, בית משפט לעניינים מנהליים אינו בא בנעליה של הרשות המנהלית המקצועית, ואינו מתערב בהחלטתה, אלא אם זו החלטה הסוטה באופן מהותי וקיצוני מן הסביר, וכי חוסר ההיגיון הטמון בה, יורד לשורשו של עניין (ראו בג"צ 376/81 לוגסי נ' שר התקשורת, פ"ד ל"ו(2), 449; בר"מ 3186/03 מדינת ישראל נ' עין דור, פ"ד נח(4) 754. ואם הדבר נכון בהחלטות רשות מנהלית בכלל, נראה לי כי הדבר נכון במיוחד כאשר עניין לנו בהחלטות הנוגעות למתן רישיון לנשיאת נשק, כאשר על הפרק עומדים אינטרסים מובהקים של שמירת שלום הציבור וביטחונו.

14. איני מתעלם כלל ועיקר מכך כי שני האירועים, על יסודם הוחלט שלא לחדש את רישיון הנשק של העותר, הסתיימו בלא הגשת כתב אישום, ולאחר שנמצא כי אין ראיות להעמידו לדין פלילי. אף איני מתעלם מכך כי לאחר האירוע הראשון נבחן עניינו של העותר והוחלט כי אין מניעה לחדש את רישיונו. עם זאת, ברי כי אין דינו של אירוע אחד כדינם של שני אירועים, ולפיכך אך סביר כי פקיד הרישוי יביא בחשבון את משקלם המצטבר של שני האירועים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 20-03-7888 דוד נ' מדינת ישראל-המשרד לביטחון הפנים ואח'

תיק חיצוני:

15. זאת ועוד, אי העמדתו של העותר לדין פלילי בשל העדר ראיות המספיקות לצורך הרשעה בפלילים, אין פירושה כי פקיד הרישוי אינו רשאי להביא בחשבון במסגרת שיקוליו. פקיד הרישוי רשאי להביא בחשבון חומר מודיעיני המצוי ברשותו (ראו עת"מ 56193-06-16 סלמה נ' משרד הפנים (29.12.2016) וכן חומר חקירה שבפניו, גם אם לא הוגש בסופו של יום כתב אישום כנגד מבקש הרישיון. (ראו עת"מ (חיפה) 20061-08-09 20061-08-09 זרביאלוב נ' משטרת ישראל (16.12.2009)).

16. יפים לעניינינו הדברים שנאמרו בעע"מ 3792/14 עובד רופל נ' משרד לביטחון פנים ואגף רישוי כלי יריה (23.3.2015). גם באותו מקרה היה המערער בעל רישיון כלי יריה במשך שנים רבות ובעקבות מספר תלונות שהוגשו נגדו, בוטל רישיונו, חרף העובדה כי בסופו של יום כל התיקים נגדו נסגרו משלא נמצאו די ראיות להעמדתו לדין. וכך אומר בית המשפט:

"נפתח ונאמר, כי אין דופי בגישה זהירה ביותר ומחמירה מטעם הרשויות בעניין מתן רישיון לכלי יריה. בישראל, להבדיל מארה"ב, אין זכות חוקתית לשאת כלי נשק, ושיקול דעתן של הרשויות רחב, לפי סעיף 5(א) לחוק כלי היריה, תש"ט-1949, וכל המקפיד והנזהר הרי זה משובח. דעת לנבון נקל, כי אילו ניתן רישיון נשק בידי מי שאינו ראוי לכך, ולאחר מכן היה נעשה שימוש שלא כדין בנשק, איזו צעקה גדולה ומרה תבוא, וכבר כתב השופט (כתארו אז) ברק בבג"ץ 423/84 עזאם נ' שר הפנים, פ"ד לט(1) 337, 339 (1985) "אכן אין לו לאזרח זכות להחזיק ולשאת כלי יריה, וסבירה היא המדיניות המבקשת לצמצם את מספר כלי הנשק שבידי הציבור". ראו גם לאחרונה עע"מ 389/13 קרינסקי נ' המשרד לביטחון פנים (1.10.14), שם נסקר הנושא בהרחבה, לרבות מדיניות הצמצום בנושא כלי נשק, וצוין כי "שיטת משפטנו איננה מכירה בזכותו של אדם להחזיק ברשותו כלי יריה והמדיניות העקרונית של המשיב בסוגיה זו היא מדיניות מצמצמת, היינו מדיניות השואפת להפחית את כמות כלי הנשק המוחזקים בידי אזרחי המדינה" (פסקה 16, מפי השופט שהם). דברים אלה מתישבים עם השכל הישר, ביחוד במציאות בה כלי יריה – והדברים אינם נאמרים כלפי המערער – נמצאים לא אחת בידיים לא נכונות. זו איפוא המסגרת הנורמטיבית בה אנו מצויים. יתר על כן, עסקינן בראיות מנהליות, שאינן צריכות להגיע לרמת "מעבר לספק סביר" (ראו גם עע"מ 5878/11 קלנטריה נ' פקיד הרישוי לכלי יריה (2013)). הסמכות נתונה, והדברים נבחנים איפוא בגדרי סבירות. האם רשות זהירה סבירה צריך שתתעלם מן הראיות המינהליות מהסוג שלפנינו כאן? אכן, ערים אנו גם להבדל בין מתן רישיון לבין שלילתו, שהיא צעד הטעון יתר הקפדה. ואולם, האם יש מקום להתערבות כאשר נוקטת הרשות זהירות במקום שלנגד עיניה תלונות שונות כלפי הנוגע בדבר? התערבות שיפוטית בכגון דא מטבעה תהא במשורה. התמונה שעמדה לנגד עיני ועדת הערר בנידון דידן, ושאותה בחן בית המשפט

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 7888-03-20 דוד נ' מדינת ישראל-המשרד לביטחון הפנים ואח'

תיק חיצוני:

קמא, משקפת הצטברות של נושאים שלגביהם התעוררו סימני שאלה, והגם שהתיקים שנפתחו נסגרו, עדיין אין לבוא בטרזניה כשננקט מבט כולל כלפי אותה הצטברות להתעלם מאותם אירועים".

17. כמו כן איני מתעלם מההלכה שנקבעה בפס"ד שללם אליו הפנה העותר, כמו גם מההבחנה הנדרשת בין דחיית בקשה לקבלת רישיון ובין החלטה לבטל רישיון, כאשר במקרה האחרון נדרש טעם טוב יותר להחלטת הרשות. עם זאת נראה כי במרוצת השנים חל בהלכה זו כרסום וזאת לאור שינוי העתים והחשש הגובר מפני הימצאות כלי נשק בידי הציבור, וממילא הצורך לבחון מחדש את כובד משקלם של האינטרסים השונים המצויים על הכף (ראו למשל עת"מ (חי) 27480-01-11 ארז קלנטיריה נ' פקיד רישוי כלי ירייה (3.7.2011), וכן עת"מ (ת"א) 31909-05-13 גדעון אריה נ' משרד הפנים (28.4.2014). בכל מקרה, גם לפי הלכה זו, בסופו של יום נדרש פקיד הרישוי לערוך איזון בין האינטרס הפרטי והאינטרס הציבורי, ובין היתר לבחון את העילה עליה נסמכת הבקשה להמשיך ולהחזיק ברישיון, אל מול הערכתו בדבר הסיכון הצפוי לציבור מנשיאת הנשק.

18. החלטת פקיד הרישוי מבוססת על המלצת משטרת ישראל שבחנה את חומרי החקירה בשני התיקים שנפתחו כנגד העותר והגיעה למסקנה, על סמך הערכה מקצועית, כי קיים סיכון לציבור אם המבקש יישא נשק. לא למותר לציין כי לא מצאתי ממש בטענת העותר כי החלטה זו מונעת ממניעים זרים כלשהם.

19. סוף דבר – העתירה נדחית.

20. העותר יישא בהוצאות המשיבה בסך של 10,000 ₪ שישולמו בתוך 30 יום שאם לא כן יתווספו אליהם הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

1

2

3

ניתנה היום, ט' סיוון תש"פ, 01 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

שמואל בורנשטיין, שופט

4

5